

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Martí Gironell

Gent normal

Es pot llegir Colson Whitehead en qualsevol moment, però que la lectura d'*Els nois de la Nickel*, en la traducció de La-

ia Font i Mateu per Edicions del Periscopi, coincideixi amb la campanya de les eleccions nord-americanes, té un valor afegit. I encara més quan la qüestió racial no està resolta en aquell país ni de bon tros. I amb la pandèmia, el tema ha passat a segon terme en els discursos i debats entre candidats, tant a la presidència com a la vicepresidència. Però, al carrer, la ciutadania negra sent el que el protagonista de la novel·la reivindica.

L'Elwood, un noi negre que és enviat per un jutge blanc a una escola reformatori, la Nickel, un veritable infern de pallisses, violacions i abusos, sosté: "Hem de creure dins la nostra ànima que som algú, que som importants, que mereixem respecte i hem de caminar cada dia pels carrers de la vida amb aquest sentit de dignitat i aquest sentit de ser algú." Aquest era i és avui el missatge. Se li demana, a la població negra dels Estats Units, el que el reverend Martin Luther King s'encarregava de difondre en els seus discursos. És un missatge que tenyeix la vida de l'Elwood, que veu que no pot fer res més que confiar "en la decència que vivia en tot cor humà" i que, si un dia aconsegueixen vèncer aquells que els maltracten, que si un dia guanyen la seva llibertat, serà gràcies a la capacitat de tenir els nois de la Nickel a través de la qual respiraven, menjaven, somiaven, vivien. Metàfora d'una realitat que no canvia. Aguantar el patiment té un límit quan només es pretén, com reivindicar en Turner, l'amic de l'Elwood, ser tractat com la gent normal.

EDITORIAL

Esborrany per al final de les retallades

Pedro Sánchez i Pablo Iglesias van voler donar una imatge de cohesió del govern espanyol en presentar conjuntament, ahir, l'esborrany dels pressupostos de l'Estat per al 2021 aprovat pel Consell de Ministres. Posaven en escena, així, l'acord a què havien arribat 'in extremis' la nit anterior el PSOE i Unides Podem per proposar uns comptes que, segons el mateix executiu, suposen el final de les polítiques neoliberals i de les retallades. Efectivament, preveuen un augment de la despesa pública del 10,3% respecte d'aquest any, 239.765 milions d'euros, que s'han de destinar prioritàriament a la sanitat, al sistema de dependència i a l'educació. L'esborrany inclou l'incre-

ment de l'IRPF per a les rendes superiors als 200.000 euros anuals, l'augment de l'impost de societats que limita les exempcions per filials i una major pressió fiscal sobre les grans fortunes. Millora les prestacions de l'ingrés mínim vital, augmenta l'aportació a les polítiques d'ocupació i aborda la regulació dels preus del lloguer, fet que donaria cobertura al decret aprovat pel Parlament de Catalunya fa setmanes. És la proposta que calia esperar, si més no, de l'autoanomenat govern més progressista des del restabliment de la democràcia a l'Estat. És evident que trenca amb les polítiques d'austeritat i retallades en la inversió pública dels governs de Rajoy des del

2012. Salvat el primer escull entre els dos socis, l'executiu ha de trobar ara els suports necessaris perquè el Congrés aprovi una eina que si sempre és necessària, ara es fa imprescindible atesa la situació de crisi que estem vivint a causa de la pandèmia. L'habilitat de Sánchez en la negociació per treure rèdits de l'aritmètica parlamentària fa pensar que se'n sortirà. I més tenint en compte la predisposició del PNB i el PDeCAT i que hi entraran en joc d'altres elements, com per exemple les prorroques a l'estat d'alarma. D'altra banda, es tornarà a posar en evidència la manca d'una estratègia conjunta dels partits independentistes per negociar amb el govern espanyol.

La foto

'El Español' desferma la indignació. Una festa del diari que dirigeix Pedro J. Ramírez va aplegar 100 convidats, entre ells el ministre de Sanitat i alts càrrecs, tot i les restriccions pel virus.

La frase del dia

Meritxell Budó

CONSELLERA DE LA PRESIDÈNCIA I PORTAVEU DEL GOVERN

“La Generalitat no té ara les competències per regular el teletreball... però esdevé un deure fomentar-lo”

De set en set

Recordo un article escrit fa anys per la companya Natàlia Borbonès, una de les millors cronistes que hem tingut mai a la vora, en el qual qüestionava perquè hi ha gent que moltes vegades ens pregunten amb qui parlen, si amb el periodista o amb la persona, cosa, deia ella, que no deu passar en gaires oficis més, això que t'obliguin a dissociar la personalitat de tant en tant, "de separar-te el Jekyll del Hyde, el yin del yang, el rovell de la clara i el cos de l'ànima". El recordava, aquest article, el dia que el regidor de Tarragona Xavi Puig va presentar la seva dimissió per haver assistit a la boda d'un amic seu, en una ce-

La persona i el polític

Carina Filella

lebració que va reunir una vintena de persones; i una vintena de persones, en aquests temps que ens travessen el pit, és una multitud inexcusable. Si hi ha algun altre ofici en el qual a vegades puguem pretendre deslligar la persona de la seva ocupació deu ser en el dels polítics. Quantes vegades s'han degut sentir interpel·lats per allò de "parlem amb el polític o amb la persona?" Evidentment la persona és indisoluble a qualsevol altra circumstància o posició o qualitat o càrrec, però està clar que les circumstàncies, o posicions o càrrecs obliguen a un plus de responsabilitat, i més quan parlem dels que se suposa que són "servidors

públics". El regidor de Tarragona, que va rebre una surra al cul però que es manté com a regidor, perquè aquest ajuntament no es podria permetre de perdre un dels seus puntals, ho hauria d'haver tingut clar, que no es pot dissociar Jekyll del Hyde, el regidor de la persona. No pot predicar com a polític allò que no compleix ni com a tal ni com a persona. I això quan ens trobàvem a quatre dies d'un toc de queda (o seny del lladre o com sigui que es digui de manera més nostrada) que deuria ser efectiva perquè així ho diuen els científics, però no li acabem de veure el seu potencial, ara que entrem en els mesos negres i gèlids de l'hivern.